

LA CAMPANA DE GRACIA.

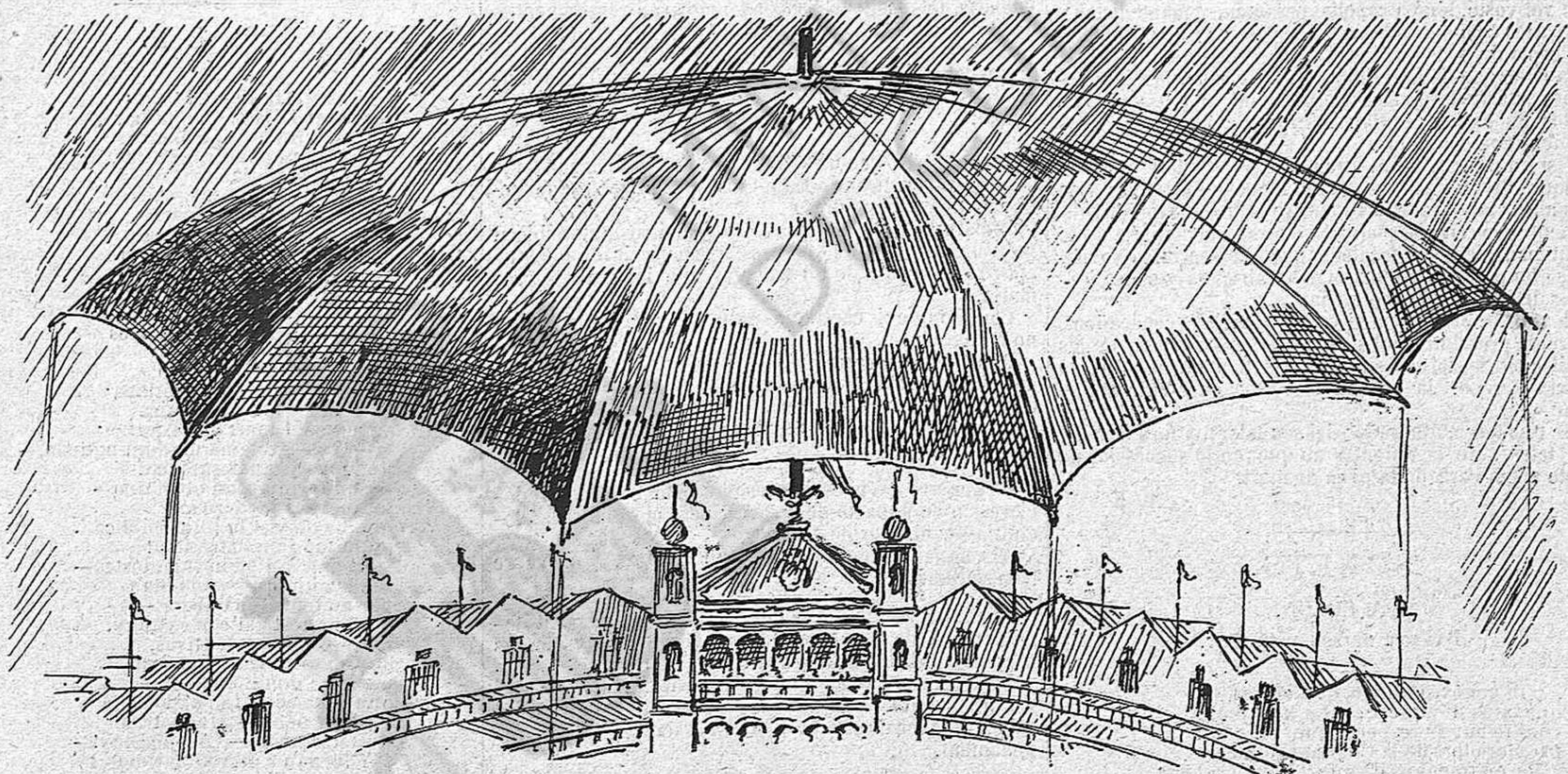
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA || PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁵⁰
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

UN PROJECTE DE LA CAMPANA.

Única manera d' evitar las goteras.

CARTA DESCLOSA.

Sr. D. Joan Mañé y Flaquer.

ESPECTABLE confrare: Permetim que admirí la varonil constància ab que vosté sempre que la cosa vè a tom sosté la necessitat de aplicar fortes sangries a la societat present. Ab l' afany ab que proposa que 's dispara al dret, quan hi ha la més mínima bullanga, que 's fuselli a tot vitxo a la més petita amenassa de pronunciament, y que no hi haja sombra de perdó ni de misericordia per cap reo con-

demnat à mort, qualsevol diria que la nació espanyola, amenassada de un fort atach de feridura, necessita que li treguin sanch, molta sanch de les venas.

Ara últimament los detalls horribles y grotescos dels reos de la Guindalera, en las vintiquatre horas que han permanescut en la capella, han dat per resultat que alguns plora-micas que per res s' enterneixen, demansin que las horas de capella, quedessin reduhidias a 12. Y com que 'ls que això sollicitan, materialistes empedernits que de la naturalesa humana sols veuen la part corresponent à la bestia, ab la mateixa rahò que avuy abogan per las 12 horas, demà abogarien perque fossen 6, y un altre dia perque fossen 3 y al últim acabarien exigint que 'ls reos destinats al patibul fossen despatxats á tall de gos sense bossal, ó siga donanlllos la bola d' esquitllentas, vosté ha sortit ab sa acostumada valentia à la defensa de las antigua tradicions que impossavan als condemnats à mort tres días de capella.

Vosté, sens dupte, s'haurá dit més de una vegada: qu' es al cap-de-vall la pena de mort, sinó un espectacle altament interessant? A què, donchs, ni per qué despollarlo del aparato qu' exigeix lo seu argument? Es precis que l' estancia en capella sigui ben llarga; es

necessari que 'l reo contempli per espay de tres días lo fúnebre local, ab l' imatge del crucificat y 'ls ciris encensos, qu' estiguí sempre rodejat de individuos de la confraria de la Sanch, si pót ser ab cucurulla, millor que sense, que 'ls sacerdots lo marejin y se 'l disputin, parlantli totas 72 horas de la mort y de l' altra vida, y que durant los tres días lo reo tingui rampas, suors fredas, convulsions, rodaments de cap y bascas, fins al moment en que 'l venerable butxí, ab un cop de manubri posseme à una agonía tan accidentada.

Lo motiu que 'l incita à abogar en favor dels tres días de capella no es, com podríà creure algú, cruetat inata, sinó un sentiment més laudable. Vosté, D. Joan, ben clar ho ha dit, té por de que 'l reo ab 12 tristas horas de capella no disposi de temps suficient per reconciliarse ab Déu privantse aixís de la gloria eterna. Ab tres días es més fácil que caygui, quan no per altra cosa per cansanci, ó per sortir de amohnos.

Lo qual demostra D. Joan, que 'ls homes creyents com vosté, al portar un home al patibul, no sols se proposan destruir una existència culpable sinó conquistar una ànima per la glòria del Cel. Com à partidaris de la pena de mort, son implacables; com à cristians, son ge-

nerosos. Al tancar las portas del mòn á un reo, procuran obrirli de bat á bat las portas del Paradis. Reconixentse incapassos de perdonar, procuran que Déu perdoni. Y apesar de tot a cada punt se diuhen imitadors de Cristol.

Desenganyos, D. Joan, lo sér bò per entrar al Cel, ab més motiu hauria de ser bò per permaneixe en lo mòn, ahont tantas imperfeccions se toleran.

Pero admetém per un moment la doble naturalesa que s' atribueixen de partidaris de la pena de mort y de cristians acérrims. ¿Quina de aquestas dos condicions tant contraposadas ha de predominar sobre l' altra? La de partidaris de la pena de mort, ans que tot? Llavors matin, exterminin depressa, vèlguien si es precis de la estrignina, estolvihiun al pobre reo las angunias de l'estancia en la capella: tot lo que fassin en aquest sentit sera altament humanitari.

¿Ha de predominar, pèl contrari, la condiciò de cristians, ans que tot y per sobre de tot? En aquest cas siguin lògichs y acceptin aquest sistema fins á las sevàs últimas conseqüencies.

Y comensin per sentar aquest principi: «No es licit á cap cristiá matar á un pecador, en estat de pecat; no es licit enviar un home á las penas eternas del infern.»

En aquest cas posar tassa á l'estancia de un reo en capella es iniquo. Lo reo ha d'estarhi fins que Déu li toqui l' cor y s' arrepenteixi. ¿No 'n té prou ab tres dias? Tres senmanas. ¿No li bastan tres senmanas? Tres mesos. ¿Son insuficients tres mesos? Tres anys. ¿Que al cap de tres anys no s' arrepenteix? Se l' deixa estar fins que sucumbeixi de mort natural. Tot, D. Joan, tot menos entregar á grat scient una ànima al Banyeta. ¡Es horrible pensar que una societat cristiana segui violentment una existencia, quan ningú sab si aquesta existencia, deixada á si mateixa, arribaria á convertirse y regenerarre!

L' home s' ha permés matar un cos; pero l' cristiá verdader de cap manera pot convertir que 's perdi una animeta.

Aixis, donchs, baix lo criteri cristiá, als reos impennents se 'ls hauria de sometre, no á tres días de capella, com vol vosté, sinó á capella perpètua, y mantenirlos y regalarlos com s' acostuma en semblants cassos, á veure si á copia de bons bossins y millors tragos se 'ls toca la fibra enervada de la religiositat. Lo gasto que aixó ocasionés s' arreglarria facilment ategint al pressupost de gastos un capítol titulat: *Manutenció de los reos condenados á muerte*.

Y si 'm diu, D. Joan, que aixó es absurdo y grotesch jo hauré de ferli present que al menos es lògich, y que mès absurda y grotesca es encare la pena capital. Difícilment cap cristiá podrà sostenirla y conciliarla ab lo quint manament del decàlech, que al prescriure «No matarás» ho prescriu de una manera absoluta y sense estableir distincions de cap mena.

Ja veu, D. Joan, com si vol ser lògich y conseqüent, haurá de prescindir del sistema de las sangrias y de las mutilacions socials. Vosté y jo, 'ns haurém trobat en lo mateix terreno. Ja ho diu lo refrà: «Los extremos se tocan.»

Me repetesch admirador del seu talent, y mès que del seu talent, de la valentia ab que en lo successiu, no duplo abominarà de la pena de mort.

P. K.

SONETS.

A. COLÓN.

DAVANT DE SON MONUMENT.

¡Oh genovés ilustre, que clavat quedàrás d' aquest ciri en lo bel' sim, com tribut de respecte que 't rendim los moradors de la Comtal Ciutat!

Permetme, ans de que 't deixi colocat dalt d' aquest monument tan llach y prim, que ab la franquesa que 'ls d' aquí tenim te dongui algun consell d' utilitat.

En vida, vas trobar sers que envilitis van tacar de ta gloria l' hermòs cel, no mès que per la enveja condutius;

Si are 'n trobas, allu y ya ton rezel, que si de tú algú quidam parla mal, li pots dir: «Si vols res, puja aquí dalt.»

A. PIERA.

A LA GOMME MONÁRQUICA.

Juventut carregada de midó que per donarte ilustre quant vindrà «Sa Magestat la Reyna» vols alsas' un gran arch de triunf per suscripció.

Una idea m' acut: en lo cantó de ca 'n Llibre lo pots edificá, y, tot d' un cop, la reyna així veurá de nostra confitura lo milló.

Pro 'm sembla, y sens ofensa siga dit, qu' en lloc de malgastar així 'ls diners, forta millor pagar lo endarrerit.

Està bè lo del arch, pro, als sabaters castres y altres inglesos, es ben net, qu' 'ls haveu de pagá, y no fe 'ls l' arquet.

E. VILARET.

NA escena de primera.

Se trobava reunit en lo cor de la catedral de Segorbe 'l cabildo eclesiàstich cantant l' ofici.

Dos canonjes feya estona que 's miravan de regull, l' un, anomenat Bertrán y l' altre Amadeo. A l' Amadeo va donarli la rauxa de riure y 'n Bertrán, alsantse de la basseta, s' hi dirigeix tot resolt, omplintli la cara de dits.

Los oficis s' interrompeixen: tots los prebendats acuden á descompartir al dos rivals, algunas beatas se desmayan, y per un moment la catedral queda convertida en un galliner.

No estant allí present lo bisbe, 'l canonje deá tracta de repredre al agressor, fentli notar que havia profanat la casa de Déu.

Lo canonje Bertrán, ayrat y furiós, respón que aquella no es la casa de Déu, sinó la del diable y una cova de etc., etc.

Lo deá, tot erissat de cabells, intenta anar á donar part del succés al bisbe y 'l canonje se li quadra, manifestantli que si dóna un pas li tréu lo fetje á fora.

LLavors lo deá, empunyant un manyoch de claus las rebat contra la cara de 'n Bertrán, deixantli tota ensangrenada.

¿No 'ls sembla que aquest es un gran assumptu per un retaule?

Lo departament del Nort ha elegit diputat al general Boulanger per una considerable majoria. Tots los reaccionaris, tots los bonapartistas apoyavan resoltament la candidatura del general, que dihentse republicà, perturba la marxa ordenada de la República.

Res tenim que dirhi. Las nostras conviccions democràtiques nos obligan á acatar los fallos del sufragi universal.

Pero es trist que un home s' apoyi en elements tan sospitosos per tirar endavant los seus projectes de dominació y de dictadura.

Impotents los monárquichs per derribar la República, no tenen inconvenient en prestarse á servir de punt de apoyo á l' espasa de un general que intenta alsaparmarla.

Confeso que 'l caris que prenen las cosas de Fransa no m' agrada.

Pero confio encare que la bojeria que s' ha apoderat de molts cervells desapareixerà, y que fins en aquesta ocasió tan critica quedará plenament evidenciada la superioritat de las institucions republicanas sobre la monarquia.

Lo general Pavia estava resolt á demanar que 'l declarassin en situació de reserva; pero al últim s' ha decidit á ser picador de tanda.

Ara no falta sinó que li aboquin un toro, y á veure com se lluheix.

L' emperador Frederich de Prussia s' ha agravat terriblement, de manera que á l' hora qu' escribim las presents ratllas se tem per la seva existència.

Un telegramma assegura que 'ls medicaments que havia de pendre, estaven envenenats, y que gracias al doctor Mackenzie abortà la criminal tentativa d' envenenament.

Aquest fet me fa recordar los versos de Adolf Blanch:

—Caballer, bon caballer
¿quinas herbas m' hēu donadas?
—Las que 'ls reys donan als reys
que no moren en batallas.

Decididament, la monarquia ofereix uns espectacles encantadors.

Ha arribat á Madrid un oncle de la reyna regent, que, segons diuhen, porta 'l projecte de reconciliar las dos branques de la familia borbònica, casant á la filla gran de D. Alfonso XII ab lo noy gran del rey de las húngaras.

Magnifica idea!

De fixo que totes las familias qu' en las guerras civils han sufert danys de consideració en sas vidas é hisendas s' encarregarán dels regalos de boda.

Oposantse á lo que han demanat los diputats republicans de la minoria progresista, 'l govern se nega á concedir l' amnistia als emigrats.

En concepte dels fusionistas son necessarias dues condicions:

Gran duresa d' entranyas y gran elasticitat d' estómach.

Dilluns, á las cinch de la tarde passava 'l cobrador de una casa de comers per las afors del carrer de Sant Pau, quan tres lladrés, revòlver en mà, van tiràrseli á sobre, arrebatantli los valors que duya á sobre.

—Qué tal, que me 'n diuhen?

Succehi això á las cinch de la tarde?

—Exactament.

—Pero seria fosch, perque suposo que 'ls lladrés avants d' empendre una aventura tan arriscada, pujan al cel y 's ficarian lo sol á la butxaça.

—No, senyor, no: feya un sol qu' enamorava.

—Y 'ls agents que fan? En qué pensan?

—Vol di 'ls municipals? Aquest estudian francés a Sant Gayetano.

Llegeixo:

«Lo corresponsal de un dels periódichs més llegits de la Còrt cobra 400 pessetas mensuals de fondos de la Exposició.»

Desenganyarre, tots los sants volen incens.

Y sant Francisco de Paula no ha de ser menos que 'ls altres.

Algun temps endarrera, deya 'l reformista Linares Rivas:

—Ó me 'n vaig á la revolució ó 'm passo al parti conservador.

Qu' es com si hagués dit:

—O 'l meu pare 'm deixa retirar tart, ó bè 'm faig frare de la Trapa.

Per últim s' ha decidit, y s' ha fet frare de la Trapa: es dir, s' ha fet conservador.

Y ara tapinse 'l nas y girin la cara, que aixó put.

¡Atenció! Per tota la setmana entrant sortirà á llum una obreta humorística del nostre company de redacció C. Gumà, referent á la *Exposició Universal de Barcelona*.

Pels informes que 'n tenim, sembla que s' hi podràn llugar cadiras. Ja estan avisats.

R. I. P.

—Pobret! Rodejat de ciris dels més baratos que hi ha, dintre d' una caixa blanca, fret com un marbre, estirat, ab la boca mitja oberta y una creu entre las mans, lo trist partit reformista dorm ab lo somni eternal, esperant que l' escombrayre se digni anarlo á buscar.

Los seus parents lo rodejan tots pàlits, plorant á brams, pessigantse 'ls uns als altres y dantse tantos al nas. En Lopez, en Romerito, en Bosch .. tots allí, apilats, somican y 's neguitejan veyentse 'l mort al davant.

—Ay! —exclama un dominguista, itan jove y tan desgraciat!

—Si, murmura un altre tipó tot just ara feya un any que havia vist la llum pública.. ¡quin mòn mes atrotina!

—La culpa d' aquest sinistro— replica un, que va de blau per no tenir roba negra,— es d' aquest gallego extrany, lo senyor Linares Rivas,

que ab tot y véure malalt, me li ha donat un sofoco que l' ha acabat d' aixafar.

—Poca pena! —¡Mal patrici!

—Retrógrado! —¡Cap-cigrany! —

Y tornan á còrrer llàgrimas, y tornan á llensar brams, y van venint nebots y oncles y altres parents del finat.

Li un recorda que la víctima li devia dotze rals; l' altre explica que 'l dia antes lo difunt li havia dat paraula seria y solemne de ferli alcansá un estanch.

En fi, tots, qui mès qui menos, s' exclaman, al recordar las ilusions y promeses que tenian dintre 'l cap, y que ab la mort que deploran s' han desfit per no tornar.

Entre tant la nit arriba, los ciris s' han acabat. varios dels que mès plors feyan comensan á badallar,

y veient que en 'quella casa no hi ha llum, ni rals, ni pa, poch-á-poquet tots desfilan y 'l mort queda abandonat, sense un amich, sense un socio, sense un trasto, sense un clau....

Així 'l partit reformista súbitament ha acabat, en mitjà de la indiferència de les persones formals.

Una diuhen que ha mort del fetje, altres diuhen que ofegat,

altres de poch exercici;
pero segons un que ho sab,
l' infelís ha mort de gana....
¡Dèu l' haja ben perdonat!

C. GUMÀ.

LOS PRESSUPUESTOS.

ABLANT de gastar, tothom posa mala cara.

Preparinse, pues, á posar la finançia més extraña que s'apigüan, perque vaig á parlar de gastos, pero gastos molt serios.

Cada any, per aquest temps—á pesar de que segons la llei ho hauria de fer anties—lo ministre d' Hisenda presenta 'l quadro dels gastos é ingressos que calcula pél próxim any econòmic.

Lo senyor Puigcerver acaba de ferho, y ho ha engonat ab tanta trassa que, segons ell, un cop cobrat y pagat, encare vindrán á sobrar alguns milions de pessetas.

Tot aixó es molt bonich y molt candorós; pero tan se val. Com que de totas maneras ja sabém que 'ns hem de quedar sense camisa, tirém un vel sobre 'ls medis de que 's valdrà 'l govern pera cobrar los milions que 's creu cobrar, y concretémos á mirar com pensa gastarlos.

Es una distribució curiosa.

**

Comensém.

Al davant de tot hi va la Casa real, que cobra 9 milions y un bon pico de pessetas.

Trayémens lo sombrero, saludém ab tot respecte y passém endavant.

Los pares de la patria, per mal nom senadors y diputats, consumen prop de dos milions. La suma sembla excesiva; pero si's calcula que aquests senyors gastan molts carmels, molta tinta, moltes plomas y sobre tot molts bolados, resultarà qu' encaixa 'ns ho fan barato.

Pera pagar los interessos de la Deuda pública 's necessitan 279 milions de pessetas... 279 milions...! Considera, alma cristiana, quina sera la nostra deuda, quan los interessos sòls arriban á una xifra tan fabulosa. Si es veritat que quant més déu una nació més importància té, Espanya es verdad rament una nació important, massa important, tal vegada.

Pero, siga su curso la processió, com diuhen en certa sarsuela.

Cargas de justicia: 2 milions, pròximament. Lo quadro fet pél ministre diu *cargas de justicia*: de *cargas*, realmente ne fan cara; en quan á ser *justas*, potser si 's garbellava una mica, s' hi trobaria alguna brossa.

Classes passivas, es a dir ministres cessants que no han fet res de bó, generals retirats que han ascendit á copia de pronunciaments, marinos antichs que no han vist mai lo mar... 50 milions y mitj de pessetas, una friolera.

La Presidència del ministeri es modesta; 's coneix que tot ho déu tenir gratis, quan se contenta ab demanar pels seus gastos un milió y pico de pessetas, es dir un tres y no res.

Ara ve 'l coro de ministres: la repartició dels seus gastos es verdaderament admirable: un hom' se queda tan parat, que no sab si plorar ó riure ó clavarse un tiro.

Vejin vostés mateixos.

Quin ministeri 'sfiguran que gasta més? 'lo de Foment, perque es lo que ha de fer camins, carreteras y obras públicas y ha de atendre á la instrucció?

Pues s'equivocan: aquí no 's pensa en la instrucció, sinó en la destrucció. Lo ministre que té més gastos es lo de la Guerra; 154 milions. Lo de Foment se contenta ab una tercera part menys.

Pel de Gracia y Justicia—justes y capellans—59 milions de pessetas.

Pel de Marina 26 milions. Y ara vejin si ab aquests diners se pot fer cap esquadra.

Lo de Gobernació gasta, pagant gobernadors y policians, 31 milions y alzunas pessetas més.

Lo d' Estat 5 milions, una xifra molt enraonada.

Y 'l d' Hisenda 20.

Després segueix la nota dels gastos de la colònia de Fernando-Poo, una mica més de mitj milió de pessetas; cantitat exigua que demostra que 'l govern, pera adornar las illes que serveixen de *retiro* als massa aïxebrats, no hi gasta gayre luxo.

Per l' è una partida de gastos molt graciosa. Han de considerar que per cobrar tots los diners que 's requereixen pera fer los anteriors gastos, se necessitan recaudadors; pero 'sabén quina cantitat se quedan aquests ciutadans? 107 milions de pessetas; es a dir una octava part de lo que recaudan. Qu' es lo mateix que si vostés tinguis en un cobrador, y per cada cent duros que 's anés á cobrar-se 'n quedès dotze.

**

Resüm.

Pesseta més, pesseta menos, lo total del pressupuesto arriba á uns 850 milions.

Tenint en compte que á Espanya hi ha setze milions d' habitants, resulta que 'ns toca pagar, uns ab altres á ran de més de déu duros per barba... aixó sense contar los gastos municipals.

¡Dèu duros! Pél que 'n té molts, no son res; pero al que no 'n té cap, li fan l' efecte de déu canons Krupp, descarregats á la vegada sobre la boca del cor.

¡No estan ab mi!

FANTASTICH.

LO MILLOR PANORAMA.

Entre 'ls varios panoramas que per qui s' han instalat n' hi ha un qu' està destinat á feners trencar las camas.

Pél aspecte que presenta y 'ls accessoris que té, no 's pot sapiguer ben bù qué dimoni representa.

Hi ha de tot: pedras alsadas, grans canyerias romputas, fustas dretas y ajegudas, sorra, cals y barricades.

Uns creuhen que significa una ciutat á mitj fé, hi ha qui diu qu' es lo terramoto de la Martinica.

Qui hi veu detalls africans, qui hi mira rasgos de Méjich, per uns té algo d' estratègich, per altres té molt d' Encants.

Si á algú li dona la gana de dà' un dictámen ben clar, no ha de fer més que passar per la Plaça de Santa Ana.

Que 's miri bù tot allò, y si aquell enredo aclara, ja li asseguro desde ara qu' es un sabi de dehò.

C. GUMÀ.

RIBRA D. Francisco de Madrid, y está radiant.

A la Còrt l' han rebut molt bù y 'l viatge ha sigut felic. Ha passat la major part del temps endormiscat y arrullat pél ramor del tren... Una corona de marqués li balla pél cap y si li balla, vol dir que aquesta corona li vindrà una mica gran.

La reyna regent li ha promès venir á Barcelona lo dia 16 de maig...

D. Francisco no hi véu de cap ull.

Pero l' endemà de la seva arribada, s' encamina al *Hôtel de ville*, y al veure l' estat de las obras, una suor freda li traspà per tots los poros... los picapedrers, l' arquitecto, las bastidas y las parets comensan á donar volta... y ab una mica més cau en basca.

Algú li indica qu' es impossible que tot allò estigui acabat pél dia 16.

D. Francisco s' arrabassa los pèls de las patillas... Los mejores de l' arcaldia li preparan antiespasmódichs, y a forsa de cuidados va lograrse calmarlo, deixantlo empero horriblement abatut.

A l' última hora sembla que s' ha trobat un medi per sortir del pas. Se multiplicara 'l número de traballadors ocupats en las obras, y 's farà lo que 's pugui.

Lo que no estigui acabat se cubrirà ab embàns, y 'ls embàns interinament se forrarán de seda.

L' escala de honor que havia de ser de marmol roig, será de fusta y 's forrà d' alfombra. Serà una escala interior.

Sembla que D. Francisco per donar una mostra de rumbo y riquesa farà empaperar un dels gabinet dels de la reyna ab lámínes del empréstit municipal y farà alfombrarlo ab billets de mil pessetas.

Ab aixo y 'ls mobles que costaran 42,000 duros de lloguer y gastantse 'l sol avants de sortir, haurà salvat l' honra de Barcelona y s' haurà conquistat lo titul de Marqués.

Y no 's creguin que 'l fassin Marqués de Olérdula, qu' es un poble vell y rónech... no senyors, res de Olérdula.

Lo nombraran Marqués de las Mans-foradadas.

A Manresa està en vias de instalarse una comunitat religiosa de Filles de Maria Reparadora en la fàbrica de Rafecas Sanromà y C. tancada desde farà cosa de un any.

No s' alarmin, que aixó no representa més que un cambi de industria.

Una fàbrica de cotó que 's torna fàbrica de llana.

Dels boscos d' Enguera, propietat del Estat, han desaparescut 6,750 pins, sense que se 'n adones ningú.

Aixó que sembla un mal, ben considerat es un bù. Perque desapareixen los arbres, desapareixerán las tentacions de penjarse.

Llegeixo:

«Demà se reuniran los accionistas de la Companyia general de tabacos pera tractar de la reforma dels Estatuts.»

Escoltin ¿no seria millor que s' ocupessin de la reforma del tabaco que venen?

Dilluns surten los pelegrins del bisbat de Barcelona que van á Roma.

Lo viatje durà més de dos dias.

Se desitja saber una cosa:

¿Quants cigarillos fumarà D. Jaume en aquests dos dias y pico de carril?

La Junta del Hospital ha suspés las representacions de *Serafina la devota*, que 's donavan en lo Teatro Principal.

Serafina la devota es una producció notable que condemna la falsa devoció y la hipocrisia.

Y aquestes llagas canceroses no 's curan al Hospital. Allá no fan mes qu' envenarlas; pero traballan per dintre.

La lápida que durant l' ausència de D. Francisco, s' ha fixat en lo Saló del Consistori diu aixis:

«Francisco de P. Rius y Taulet. Barcelona reconoce tus eminentes servicios y te declara ciudadano benemerito. 5 de abril de 1887.»

Tus? Te?

Això vol dir que per la *tos* no hi ha res com lo *te*. Y per la vanitat, res com las lápidas.

La teulada del Palau de la Industria està plena de goteras.

Diumenge va ploure, y á dintre de aquell edifici donaven l' ayqua per anor de Déu.

Ja ho vew lo ciutadà benemerit: hi ha Providencia. Aixis s' ha de reconeixer al veure que sur lo remey prop de la malaltia.

Contra las fogositats exposicionistas, res més indicat que las dutxes.

Lo Congrés s' està ocupant actualment de un projecte sobre 'l petróleo.

¡Ep! Cuidado que no s' inflami!

Un rector examina de doctrina á un jove que vol casar-se:

—Quin dia va morir Nostre Senyor?

—Es la primera notícia. Ni siquiera havia sentir á dir qu' estigües malalt.

Lo rector assombrat:—¡Es possible que digui això!..

Lo jove:—Ja veura, com que á casa no estém suscrits á cap periódich!...

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Por ta mo ne das*.

2. ANAGRAMA.—*Rams Mars*.

3. TRENCÀ-CLOSÇAS.—*Forn de la Fonda*.

4. TERS DE SÍLABAS.—*CAR TA BO*

TA RO TA

BO TA NIC

5. GEROGLIFIC.—*Qui endavant no mira, enderra cau*.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Geroni, Ego Súm y Xafa-gats; 4 Toros de Veuraygua, Dos Sobrinos, Un del Baix-Ampurdà, Tacay, J. T. Anguila y Pepe Romagosa; 3 Un Demòcrata y Geroni de la Bordeta; 2 E. Cardona; y 1 no més Un Pelat.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. T. Anguila, Angel de la Guarda, Un Dimoni, Tacay, Esmérida, R. B. R., Un del Baix-Ampurdà, Xafa-gats, Noy del Casino, L. S. Genaro, Un Manxego, E. S. P., Toros de Veuraygua, Conferit Serralench, Un garso Serralench, Trip-trap, Perico S., Pau Peligrin, Anton Peligrin, Mata-morts, Japet de l' Orga, Fromatje, Flor de Maria, M. Roca, A. M., Un Demòcrata, Vila de Cans, Marangy, Un Aficionat, Gang, Dimoni, Petit, A. Llopis, y Fraguosa; *Lo que 'ns envian no ja per casa*.

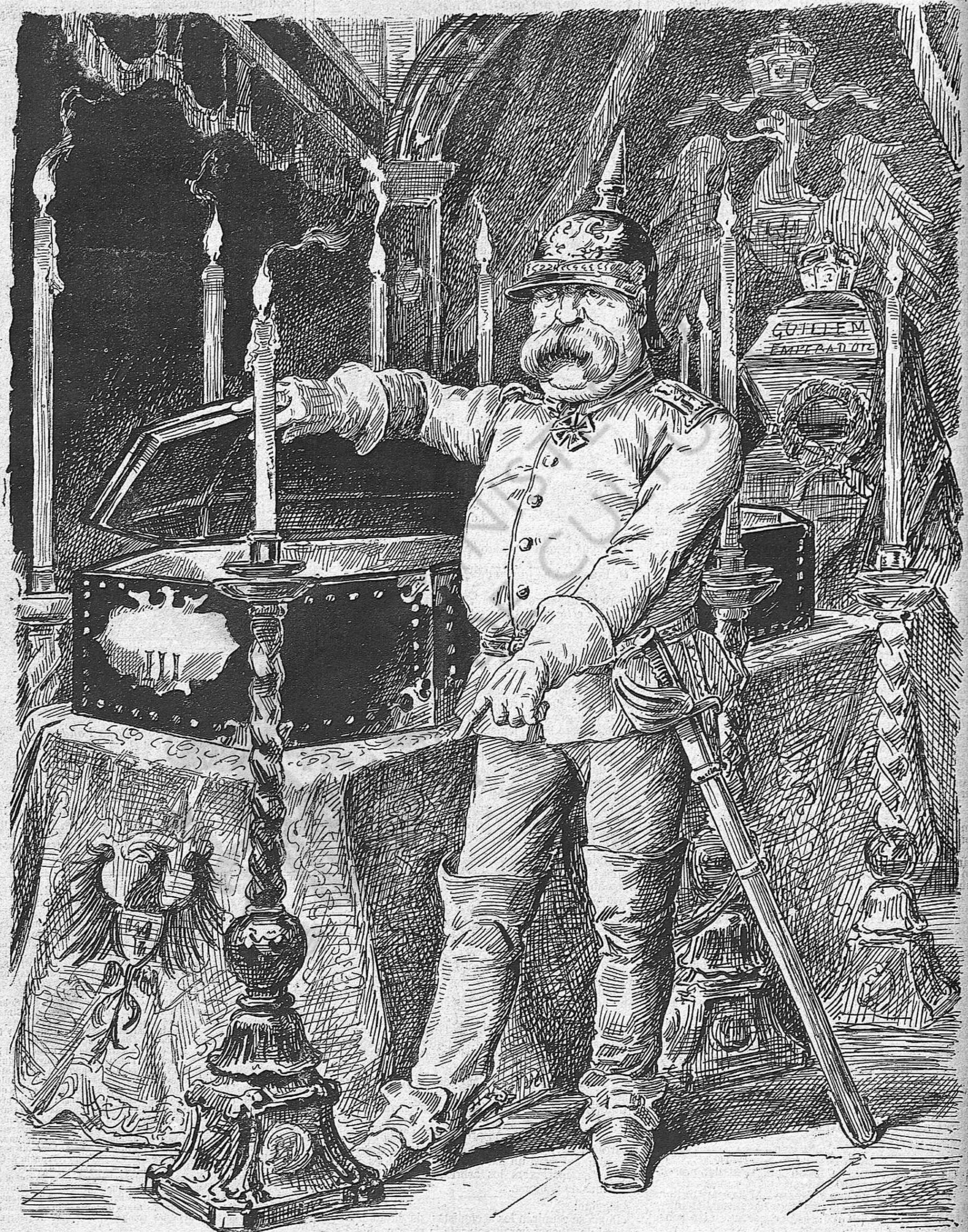
Ciutadans J. Abril, Pep Ramogosa, Quimet de Ordal, Dos Sobrinos, Antonet del Corral, Ego Sum, L. Lopez y Lopez, A. Gilbert, Tres Estudiants, J. M. Bernis, Pelegrills, Ll. Granet de Reus, A. Trinidad, Un Marqués, Terenyina Sarralenga, Serapi Guitarra y Un Catalàpich: *Insertaré una cosa de lo que 'ns remet*.

Ciutada Geroni de La Bordeta: La xarada té un defecte: hi ha versos mal accentuats.—Samuel del Palau: Es fluyx. Envíhi alguna altra cosa.—Sir Pystrinchs: La imitació y l' epígrama es lo únic que pot insertarse; lo demés es massa descarnat.—Taumalipich Temiuq: Queda servit.—J. Puig Cassanyas: Envíhi alguna cosa que tinguí mes brilló que lo que 'ns remet.—Un aixiri!: No filà prou bé.—Aguleta: Es fluyx i incorrecte.—J. Cap: La poesia interessaria poc als lectors.—Picio Adam y C.: No va prou bé.—Ll. Salvador: Los versos son dos quèntons molt vells. Aprofitarem una cantarella.—Pallaringas: Las poesias van bù. L' anècdota es massa intima.—Santiago Canyadell: En l' article s' hi revelan molt bonas disposicions. Llàstima que tingui poca novedat!—Cisquet Franch: Estan bùn versificades; pero 'l fondo es débil.—J. Arbós: Lo de avuy no serveix. Respecte á lo demés que tenim rebut, miraré de compliré!—Petrus: No podem aprofitar mes que l' acudit.—J. Staramsa: La xarada va bù. La poesia també 'ns agrada, per més que siguem enemics de qué 's fassin aquests *tours de force* que redundan en contra de la spontaneitat de las composicions.—Pere Galindayna: No marxa prou bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

TOTS... LOS «CANCHILLERS» TENEN SORT.

—Mentres tots se 'n van, jo 'm quedo... y no hi ha més cera que la que crema!